

ÎNCHEIERE

22 noiembrie 2023

mun. Chișinău

Curtea Supremă de Justiție

Completul de judecată, în componența:
Președinte, judecător
Judecători

Aliona Miron
Ion Malanciuc
Diana Stănilă

examinând admisibilitatea recursului declarat de SRL „Velar-Auto”,
în cauza de contencios administrativ înaintată de SRL „Velar-Auto” împotriva
Serviciului Fiscal de Stat cu privire la contestarea actelor administrative,
împotriva deciziei din 15 noiembrie 2022 a Curții de Apel Chișinău, prin care a
fost respins apelul declarat de SRL „Velar-Auto”, fiind menținută hotărârea din 21
octombrie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a ț ă:

La 11 februarie 2021, SRL „Velar-Auto” s-a adresat în instanța de judecată
împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la anularea deciziei nr. 418/241 din
28 octombrie 2020 privind încălcarea legislației fiscale a SRL „Velar-Auto” și
Deciziei nr. 11 a Serviciului Fiscal de Stat din 14 ianuarie 2021 ca neîntemeiate și
ilegale.

În motivarea acțiunii, a indicat că, în perioada 29 iulie 2020 – 11 august 2020,
Serviciul Fiscal de Stat, Direcția control fiscal post operațional nr. 3, Direcția G.A.F.
SUD, în baza deciziei de inițiere a controlului DICF-82329/24 din 24 iulie 2020, a
efectuat controlul fiscal la fața locului a companiei SRL „Velar-Auto”.

La 10 septembrie 2020, conducerii companiei SRL „Velar-Auto” i-a fost
prezentat actul de control fiscal nr. 5-702667 din 11 august 2020. Nefiind de acord
cu rezultatele controlului, compania SRL „Velar-Auto” a contestat actul emis la
organul fiscal. În urma examinării cererii, conducerea DFAG SUD a efectuat un
control repetat pe baza faptelor specificate în actul respectiv.

La 28 octombrie 2020, DGAF SUD, fără participarea reprezentanților SRL „VelarAuto”, a examinat Actul de control fiscal 5-702667, 5-702668, 5-702669, 3-593157, 3-592495 din 11 august 2020 și a emis o hotărâre, prin care a aplicat amenda companiei SRL „Velar-Auto” în mărime de 1 033 005,98 lei (10 704 725,20 lei * 193 zile* 0,05 %) – pentru nerepatrierea mijloacelor bănești sau a mijloacelor materiale ce au fost primite în urma efectuării tranzacției, în conformitate cu cerințele art. 5 alin. (3) a Legii nr. 1466 din 29 ianuarie 1998 cu privire la reglementarea repatrierii de mijloace bănești, mărfuri și servicii provenite din tranzacțiile economice externe.

Reclamanta consideră concluziile referitoare la încălcarea de către compania SRL „Velar-Auto” a prevederilor Legii nr.1466 din 29 ianuarie 1998 cu privire la reglementarea repatrierii de mijloace bănești, mărfuri și servicii provenite din tranzacțiile economice externe în procesul încheierii și executării contractului cu compania SRL „Aksai-Invest” ca fiind neîntemeiate, iar decizia adoptată trebuie să fie anulată.

Reclamanta a precizat că, la 21 februarie 2011, între SRL „VelarAuto”, în calitate de cumpărător, și SRL „Aksai-Invest”, în calitate de vânzător, a fost încheiat contractul nr. 21/02-11 de vânzare-cumpărare a grâului și orzului.

În conformitate cu p. 4.1 al contractului respectiv, livrarea se efectuează în termen de 30 de zile din momentul efectuării de către cumpărător a plății avansului.

În perioada 17 martie 2011 – 24 martie 2011, SRL „Velar-Auto” a transferat pe conturile SRL „Aksai-Invest” mijloace bănești în sumă de 626 000,00 dolari SUA.

La 11 octombrie 2011, părțile au încheiat acordul adițional nr. 1 la contractul nr. 21/02-11, potrivit căruia SRL „Aksai-Invest” s-a obligat să execute livrarea mărfii la adresa SRL „Velar-Auto” în termen de până la 01 noiembrie 2012.

În legătură cu faptul că SRL „Aksai-Invest” a întâmpinat dificultăți în realizarea obligațiilor contractuale, părțile au convenit să acorde SRL „Aksai-Invest” un termen suplimentar pentru furnizarea mărfii, fapt ce totalmente corespunde cu prevederile Legii Nr.1466 din 29 ianuarie 1998 cu privire la reglementarea repatrierii de mijloace bănești, mărfuri și servicii provenite din tranzacțiile economice externe, deoarece din 06 martie 2020 în dispoziția art. 3, alin. (2), a Legii date, au survenit modificări conform cărora termenul de repatriere a mijloacelor bănești transferate în avans cetățenilor nerezidenți a fost majorat la 2 ani.

Astfel, prin scrisoarea din 14 martie 2013 către SRL „Aksai-Invest”, acesteia i-a fost oferit un termen până la data de 01 noiembrie 2013 pentru executarea obligațiilor de furnizare a mărfii.

La 10 ianuarie 2014, prin intermediul unei reclamații, SRL „Velar-Auto” iarăși i-a oferit SRL „Aksai-Invest” un termen suplimentar pentru realizarea livrării, însă a atenționat în mod clar că în cazul în care aceasta nu își va onora obligațiunile din nou, ei vor rezilia contractul și vor solicita returnarea avansului.

În urma examinării reclamației, părțile au semnat acordul adițional nr. 2 la contractul nr. 21/02-11, în conformitate cu care termenul de furnizare a fost extins până la 31 decembrie 2014. Totuși, SRL „Aksai-Invest” nu și-a onorat obligațiile din nou, astfel, la 23 ianuarie 2015, SRL „Velar-Auto” a trimis la adresa SRL „Aksai-Invest” o notificare cu privire la rezilierea contractului nr. 21/12-11 din 12 februarie 2012.

Mai mult decât atât, în conformitate cu art. 81 alin. (2) al Convenției Națiunilor Unite asupra contractelor de vânzare internațională de mărfuri din 11 aprilie 1980, SRL „Velar-Auto” a cerut restituirea sumei în mărime de 626 000,00 dolari SUA, plătite către SRL „Aksai-Invest” în calitate de avans.

La 03 decembrie 2015, companiei SRL „Aksai-Invest” i-a fost transmisă o reclamație repetată, prin care SRL „Velar-Auto” a solicitat SRL „Aksai-Invest” achitarea pagubei cauzate din motivul nerespectării condițiilor contractuale, în mărime de 877 231,81 dolari SUA (inclusiv penalitățile de întârziere).

La 05 octombrie 2016, în legătură cu neexecutarea cerințelor reclamației menționate, SRL „Velar-Auto” a expediat la adresa SRL „Aksai-Invest” o reclamație repetată, prin care a cerut achitarea până la 20 octombrie 2016 a datoriei față de SRL „Velar-Auto” în mărime de 1 003 906,77 dolari SUA (inclusiv penalități de întârziere).

A precizat reclamanta că, în conformitate cu prevederile art. 7 al Legii nr.1466 din 29 ianuarie 1998 cu privire la reglementarea repatrierii de mijloace bănești, mărfuri și servicii provenite din tranzacțiile economice externe, în perioada examinării reclamațiilor, termenul de repatriere se oprește. Însă cerințele SRL „Velar-Auto” nu au fost îndeplinite, în legătură cu aceasta, la 25 octombrie 2016, compania SRL „Velar-Auto” a înaintat o cerere de chemare în judecată prin care a solicitat SRL „Aksai-Invest” achitarea sumei de 1010 252,52 dolari SUA (inclusiv penalitățile de întârziere) pentru pagubele cauzate.

În conformitate cu dispoziția art. 7 a legii menționate (în vigoare la momentul depunerii reclamației și acțiunii), termenul de repatriere la momentul examinării litigiului a fost oprit.

Judecătoria Taraclia, în baza încheierii din 08 noiembrie 2016, nu a dat curs cererii de chemare în judecată (dosarul nr. 2- 54/2016) în legătură cu neachitarea taxei de stat și a lipsei dovezilor de primire de către pârâtă a reclamației privind restituirea mijloacelor bănești.

La 17 noiembrie 2016, SRL „Velar-Auto”, în baza art. 171 din Codul de procedură civilă, a depus o cerere la Judecătoria Taraclia cu privire la înlăturarea neajunsurilor și anexarea documentelor. Totuși, cererea SRL „Velar-Auto” a fost a fost scoasă de pe rol în legătură cu neachitarea taxei de stat prin încheierea instanței de judecată din 18 noiembrie 2016. Însă, la momentul depunerii cererii, întreprinderea se afla într-o situație financiară foarte complicată din motivul existenței a peste 15 sechestre aplicate pe diferite conturi, respectiv aceasta nu a avut posibilitatea de a achita taxele respective.

La 02 decembrie 2016, încheierea primei instanțe a fost contestată la Curtea de Apel Cahul. La 23 ianuarie 2017, Curtea de Apel Cahul a respins cererea de recurs a SRL „Velar-Auto”, a refuzat amânarea sau eșalonarea plata taxei de stat și a lăsat în vigoare încheierea Judecătoriei Taraclia de a scoate cererea de pe rol.

După scoaterea cererii de pe rol de către instanțele judecătorești, reprezentanții SRL „Velar-Auto” au obținut informația că SRL „Aksai-Invest” a intrat în proces de insolvență, ceea ce făcea imposibil recuperarea datoriei respective prin căi judiciare. Cu scopul de a confirma informația respectivă și de a intra în procedura de lichidare în calitate de creditor, SRL „Velar-Auto” a expediat la adresa SRL „Aksai-Invest” un șir de reclamații, iar ulterior, neprimind niciun răspuns, inclusiv și la scrisoarea recomandată din 05 decembrie 2017 (oficiul poștal nu a putut oferi

date despre recepționarea scrisorii din partea destinatarului), s-a adresat la 14 noiembrie 2018 către Ministerul Justiției a Republicii Kârgâze cu o cerere de oferire a informației legate de statutul juridic al SRL „Aksai-Invest”.

La 07 mai 2019, SRL „Velar-Auto” a primit răspunsul nr. 03-6/17033 din partea Ministerului de Justiție a Republicii Kârgâze precum că la 12 iulie 2018, SRL „Aksai-Invest” a fost lichidată.

Reclamanta a făcut trimitere la prevederile art. 5 alin. (7) lit. k) a Legii nr. 1466 din 29 ianuarie 1998 cu privire la reglementarea repatrierii de mijloace bănești, mărfuri și servicii provenite din tranzacțiile economice externe și art. 664 alin. (3) din Codul civil, precizând că potrivit scrisorii Ministerului Justiției Kârgâze nr. 03-6/17033, SRL „Aksai-Invest” a fost lichidată fără transmiterea obligației de executare a persoanei lichidate și, drept consecință, din momentul lichidării SRL „Aksai-Invest”, datoriile contractuale din 21 februarie 2011, încheiate între SRL „Velar-Auto”, în calitate de cumpărător, și SRL „Aksai-Invest”, în calitate de vânzător, au fost stinse în baza art. 664 alin. (3) Codul civil.

Astfel, ca urmare a stingerii obligației din partea SRL „Aksai-Invest” către SRL „Velar-Auto” în baza art. 664 alin. (3) din Codul civil (în redacția la momentul lichidării SRL „Aksai-Invest”), în legătură cu lichidarea întreprinderii, reclamanta consideră că în conformitate cu prevederile art. 5, alin. (7) al Legii cu privire la reglementarea repatrierii de mijloace bănești, mărfuri și servicii provenite din tranzacțiile economice externe, temei pentru aplicarea măsurilor de sancționare a SRL „Velar-Auto” nu există.

Reclamanta consideră că inspectorii, la momentul întocmirii actului de control fiscal și la momentul emiterii Deciziei nr. 418/241 din 28 octombrie 2020, nu au studiat în modul convenit argumentele invocate de către compania SRL „Velar-Auto”, deoarece niciun argument adus de către organele fiscale, care au stat la baza Deciziei, nu făcea referire la acte normative, inclusiv la articole din Codul fiscal sau la prevederile Legii nr.1466 din 29 ianuarie 1998 cu privire la reglementarea repatrierii de mijloace bănești, mărfuri și servicii provenite din tranzacțiile economice externe.

Mai mult, reclamanta a specificat că argumentul DGAF Sud și a Serviciului Fiscal de Stat cu referire la norma prevăzută de art. 5 alin. (7) lit. k) că: „stingerea obligației contractuale, legată de lichidarea partenerului străin, a survenit după expirarea termenului”, este neîntemeiat, întrucât termenul pentru repatrierea mijloacelor bănești a fost stabilit până la data de 31 decembrie 2017 și DGAF SUD și Serviciul Fiscal de Stat au recunoscut acest fapt.

Reclamanta a făcut trimitere la art. 5 alin. (7) a Legii nr.1466 din 29 ianuarie 1998, menționând că SRL „Velar-Auto” prin scrisoare recomandată i-a transmis pretenție SRL „Aksai-Invest” în decembrie anului 2017 - până la expirarea termenului prevăzut. Termenul pentru înaintarea procedurii judiciare sau de arbitraj potrivit normei menționate, expira numai la data de 01 iulie 2018, iar SRL „Aksai-Invest” a fost lichidată la 12 iulie 2018. Astfel, SRL „Velar-Auto” n-a avut posibilitate să se încadreze în termen pentru înaintarea procedurii judiciare sau de arbitraj, deoarece Poșta Moldovei n-a eliberat aviz de recepționare a scrisorii.

Mai mult ca atât, la momentul emiterii Deciziei nr. 418/241 din 28 octombrie 2020, au fost grav violate drepturile contribuabililor la apărare. În acest sens, reclamanta a făcut trimitere la prevederile art. 8, 129, 242 din Codul fiscal.

A mai menționat că, imediat după recepționarea informației privind stabilirea datei de examinare a actului de control fiscal, conducerea „Velar-Auto” SRL a comunicat reprezentanților DFAG Sud că avocatul său a plecat în deplasare în afara teritoriului țării și nu poate participa la examinarea dosarului, solicitând amânarea examinării rezultatelor controlului pentru o altă dată. Totuși, cererea a fost respinsă neîntemeiat, iar examinarea rezultatelor controlului s-a desfășurat fără participarea reprezentanților contribuabilului, fapt ce în mod grav a violat drepturile „Velar-Auto” SRL la apărare, menționate în art. 8, 129, 242 a Codului fiscal.

Prin Decizia nr. 11 din 14 ianuarie 2021, Serviciul Fiscal de Stat s-a expus că termenul de examinare a cazului de încălcare a legislației poate fi prelungit cu 30 de zile și acest termen deja a fost prelungit, de acea DGAF Sud n-a avut temei legal pentru o nouă prelungire.

În acest sens, a atras atenția că, conducerea „Velar-Auto” SRL a cerut amânarea examinării rezultatelor controlului, dar nu prelungirea termenului de examinare a cazului de încălcare, de acea consideră reclamanta că argumentele invocate de către DGAF Sud și Serviciul Fiscal de Stat sunt irelevante.

La 13 noiembrie 2020, SRL „Velar-Auto” a depus contestație la Consiliul de soluționare a disputelor, prin care a solicitat anularea deciziei nr. 418/241 din 28 octombrie 2020 pe cazul încălcării legislației RM de către SRL „Velar-Auto” și anularea deciziei nr. 418/241 din 28 octombrie 2020 ca fiind ilegală.

La 14 ianuarie 2021, prin Decizia nr. 11, Serviciul Fiscal de Stat neîntemeiat a respins contestația depusă de către SRL „Velar-Auto” și a menținut decizia nr. 418/241 din 28 octombrie 2020.

Potrivit reclamantei, motivele respingerii contestației sunt neîntemeiate și contravin legii.

Prin hotărârea din 21 octombrie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, s-a respins acțiunea înaintată de SRL „Velar-Auto” împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind contestarea actelor administrative, ca neîntemeiată.

Prin decizia din 15 noiembrie 2022 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de SRL „Velar-Auto”, fiind menținută hotărârea din 21 octombrie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

La 22 noiembrie 2022, SRL „Velar-Auto” a depus recursul nemotivat împotriva deciziei din 15 noiembrie 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei recurate și pronunțarea unei noi decizii de admitere integrală a acțiunii (f.d. 226-227).

La 17 martie 2023, SRL „Velar-Auto” a depus o cerere prin care a solicitat să fie dispusă încetarea procesului (f.d. 230-231). În motivarea cererii, SRL „Velar-Auto” a făcut trimitere la prevederile art. 60 și 212 din Codul de procedură civilă.

La 06 aprilie 2023, Serviciul Fiscal de Stat a depus referință asupra cererii SRL „Velar-Auto” din 17 martie 2023, solicitând încetarea procedurii de recurs (f.d. 236).

Cu referire la cererea recurentei din 17 martie 2023, completul de judecată ține să menționeze că aceasta este contradictorie și imprecisă, urmând a fi respinsă.

În conformitate cu prevederile art. 212 din Codul de procedură civilă, renunțarea reclamantului la acțiune, recunoașterea acțiunii de către pârât, condițiile tranzacției se consemnează în procesul-verbal al ședinței de judecată și se semnează de reclamant, pârât sau de ambele părți.

Înainte de a admite renunțarea reclamantului la acțiune, recunoașterea acțiunii de către pârât, înainte de a confirma tranzacția părților, instanța judecătorească explică reclamantului, pârâtului sau părților efectele acestor acte de procedură.

Dacă respinge renunțarea reclamantului la acțiune ori recunoașterea acțiunii de către pârât sau dacă nu confirmă tranzacția părților, instanța judecătorească pronunță în acest sens o încheiere motivată și examinează cauza în fond.

Astfel, reieșind din denumirea cererii, aceasta se referă la retragerea cererii de recurs, pe când în motivarea acesteia se face trimitere la prevederile art. 60 și 212 din Codul de procedură civilă, care se referă la renunțarea reclamantului la acțiune. Totuși, citând normele menționate supra, SRL „Velar-Auto” nu renunță expres la acțiune și nu solicită încetarea procesului în legătură cu renunțarea la acțiune, ci formulează doar două cerințe în fața instanței de recurs: examinarea și admiterea cererii; dispunerea încetării procesului.

În așa mod, neavând o solicitare expresă cu privire la renunțarea la acțiune, instanța de recurs nu este în drept să facă o deducție în acest sens, doar din considerentul că recurenta a făcut trimitere la normele care reglementează dreptul reclamantei de a renunța la acțiune și procedura de examinare a acesteia, mai ales că în denumirea cererii se insinuează de fapt retragerea cererii de recurs.

Mai mult, examinând referința pârâtei, completul de judecată reține că și aceasta nu a dedus o solicitare a recurteii de a admite renunțarea la acțiune, or Serviciul Fiscal de Stat a solicitat prin referință încetarea procedurii în recurs, și nu încetarea procesului.

Astfel, ajungând la concluzia de a respinge cererea cu privire la încetarea procesului, completul de judecată va purcede la examinarea admisibilității cererii de recurs.

Prin Legea nr. 246 din 31 iulie 2023 (în vigoare din 01 septembrie 2023), a fost modificat cadrul normativ conex reformei Curții Supreme de Justiție, inclusiv Cartea a treia ”Procedura contenciosului administrativ” din Codul administrativ, în special prevederile cu privire la temeiurile recursului.

Totuși, art. XI alin. (3) din Legea menționată, prevede că recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a prezentei legi vor fi examinate în baza temeiurilor în vigoare la data depunerii recursului.

Aceleași considerente se deduc și din interpretarea art. 195 din Codul administrativ în coroborare cu prevederile art. 3 alin. (3) din Codul de procedură civilă către stipulează că, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169-171. Legea procedurală civilă care impune obligații noi anulează sau reduce drepturile procedurale ale participanților la proces, limitează exercitarea unor drepturi ori stabilește sancțiuni procedurale noi sau suplimentare *nu are putere retroactivă*.

În consecință, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție, la examinarea admisibilității recursului, va aplica prevederile Codului administrativ în redacția în vigoare la data declarării recursului.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 246 alin. (1) și (2) lit. e) din Codul administrativ (în redacția de până la 01 septembrie 2023), Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere. Recursul se declară inadmisibil în special când motivarea recursului nu a fost depusă sau a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 245 alin. (2).

În conformitate cu art. 245 alin. (1) și (2) din Codul administrativ (în redacția de până la 01 septembrie 2023), recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Totodată, regulile generale ce țin de calcularea termenelor în materie de contencios administrativ sunt reglementate prin prisma art. 195 din Codul administrativ potrivit căroro procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedură civilă, cu excepția art. 169-171.

În conformitate cu art. 110 din Codul de procedură civilă, termen de procedură este intervalul, stabilit de lege sau de judecată (judecător), în interiorul căruia instanța (judecătorul), participanții la proces și alte persoane legate de activitatea instanței trebuie să îndeplinească anumite acte de procedură ori să încheie un ansamblu de acte.

Conform art.111 alin.(1)-(4) din Codul de procedură civilă, actele de procedură se efectuează în termenul prevăzut de lege. În cazul în care nu este stabilit prin lege, termenul de procedură se fixează de către instanța judecătorească. Termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade. Dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, inclusiv de comunicarea actului de procedură, atunci ziua survenirii evenimentului sau a momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului. Dacă începutul curgerii termenului se determină prin începutul unei zile, această zi se include în termen.

Potrivit art.113 din Codul de procedură civilă, dreptul de a efectua actul de procedură încetează odată cu expirarea termenului prevăzut de lege ori stabilit de instanța de judecată. Nerespectarea termenului atrage după sine decăderea din dreptul de a efectua actul de procedură, dacă legea nu prevede altfel.

Pornind de la prevederile legale menționate supra, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că termenele procedurale stabilesc regimul optim pentru realizarea justiției, fiind o modalitate de ordonare a realizării acțiunilor procedurale și fortificarea securității raporturilor juridice. Exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prestabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, căror li se subsumează și instituirea unor termen, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă.

Potrivit art. 223 din Codul administrativ, hotărârile și alte acte de dispoziție prin care se stabilesc termene, precum și numirea ședințelor și citațiile se notifică participanților la proces conform art. 96-114.

Conform art. 96 alin. (1) din Codul administrativ, notificările și comunicările către participanții la procedura administrativă se realizează în orice formă de comunicare adecvată, rapidă și eficientă din punctul de vedere al costurilor. Comunicarea prin mijloace electronice are prioritate dacă este adecvată obiectului comunicării și acceptată de participantul la procedură.

Potrivit art. 97 alin. (3) din Codul administrativ, autoritatea publică poate alege între următoarele forme de notificare: a) notificare prin act de recunoaștere a recepționării; b) notificare prin poștă cu act de notificare; c) notificare prin poștă cu scrisoare recomandată; d) notificare prin poștă electronică sau prin mijloace electronice de comunicație dedicate.

Din prevederile art.110¹ alin.(1) și (5) din Codul administrativ rezultă că, notificarea prin poșta electronică la adresa electronică a persoanei care urmează a fi notificată se efectuează prin transmiterea înscrisului de notificat în formă de document electronic, cu aplicarea semnăturii electronice de persoana responsabilă din cadrul autorității publice. Notificarea prin poșta electronică se efectuează dacă adresa poștală a fost indicată prealabil de persoana notificată. Notificarea prin poșta electronica este echivalentă cu notificarea de substituie prin introducerea în cutia poștală. Confirmarea recepției notificării, emisă în mod automatizat de sistemul informațional sau de alt mijloc electronic de comunicație dedicat, probează notificarea.

Potrivit art. 114 din Codul administrativ, dacă o notificare a înscrisului, care îndeplinește condițiile de formă, nu poate fi probată sau dacă înscrisul a ajuns cu încălcarea prevederilor obligatorii de notificare, atunci acesta se consideră notificat din momentul în care într-adevăr a ajuns la persoana care urma să fie notificată.

Instanța de recurs constată că decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 15 noiembrie 2022, dispozitivul fiind notificat participanților la proces prin poșta electronică la 17 noiembrie 2022 (f.d. 225), iar decizia motivată le-a fost comunicată la 09 martie 2023 (f.d. 229).

Cele menționate supra, atestă faptul că termenul de 30 de zile prevăzut la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ (în redacția de până la 01 septembrie 2023), pentru prezentarea motivării recursului, a început să curgă din data de 10 martie 2023, ziua imediat următoare de la data notificării deciziei integrale a instanței de apel, și a expirat la 08 aprilie 2023 (zi de sâmbătă), ultima zi de depunere a recursului motivat fiind data de 10 aprilie 2023 (zi de luni).

În pofida celor enunțate, SRL „Velar-Auto” nu s-a conformat prevederilor legale și nu a prezentat motivarea recursului în termenul legal prevăzut la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ (în redacția de până la 01 septembrie 2023). Or, fiind cea interesată de soluționarea cauzei în ordine de recurs, recurenta trebuia să întreprindă toate măsurile necesare de a-și proteja dreptul de acces la instanță după cum sugerează și jurisprudența CEDO, prin efectuarea actului de procedură până la expirarea termenului prevăzut de lege, la caz, prin prezentarea motivării recursului în conformitate cu art. 245 alin. (2) din Codul administrativ (în redacția de până la 01 septembrie 2023).

Drept consecință, intervine aplicarea sancțiunii procedurale prevăzută la art. 246 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ (în redacția de până la 01 septembrie 2023), de declarare a recursului inadmisibil.

Conform art. 24 alin. (1) din Codul administrativ, participanții la procedura

administrativă și procedura de contencios administrativ trebuie să își exercite drepturile și să își îndeplinească obligațiile cu bună-credință, fără a încălca drepturile procesuale ale altor participanți. Buna-credință prezumă că partea este obligată să respecte termenele prevăzute de lege, or, termenul de recurs prevăzut la art. 245 din Codul administrativ (în redacția de până la 01 septembrie 2023), este considerat un termen imperativ, absolut și peremptoriu, astfel că nerespectarea acestuia atrage ca și consecință după sine decăderea părții din dreptul de a mai exercita această cale de atac.

Din cele constatate rezultă că, neprezentarea motivării recursului se datorează în exclusivitate comportamentului pasiv al SRL „Velar-Auto” care trebuia să dea dovadă de responsabilitate și atitudine activă, folosindu-se cu bună-credință de drepturile și obligațiile sale procedurale, inclusiv să-și verifice poșta electronică la intervale rezonabile de timp pentru a nu omite termenul legal de prezentare a recursului motivat.

În atare circumstanțe, soluția de declarare a recursului depus de SRL „Velar-Auto” drept inadmisibil, este compatibilă cu respectarea prevederilor Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, având în vedere că recurenta a omis să respecte cerințele stabilite de lege pentru depunerea unui recurs.

În circumstanțele menționate, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara recursul depus de SRL „Velar-Auto”, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, art. 60 și art. 212 din Codul de procedură civilă, completul de judecată

d i s p u n e:

Se respinge cererea SRL „Velar-Auto” cu privire la încetarea procesului.
Recursul înaintat de SRL „Velar-Auto” se declară inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Aliona Miron

Judecători

Ion Malanciuc

Diana Stănilă